3) Επί των προσφυγών 182, 184 και 185/82:

α) Ακυρώνει την απόφαση που περιέχεται στο έγγραφο της 24ης Σεπτεμβρίου 1981 καθόσον δεν προσδιορίστηκαν στον αρχικό πίνακα επιτυχόντων ο τομέας ειδίκευσης και η ένταξη των προσφευγόντων σε μια από τις ομάδες προτίμησης.

β) Απορρίπτει τις προσφυγές κατά τα λοιπά.

4) Καταδικάζει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Κακούρης Everling Galmot

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 9 Οκτωβρίου 1984.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

Κ. Κακούρης

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 5 ΙΟΥΛΙΟΥ 1984 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Βάσει του άρθρου 98, δεύτερη παράγραφος, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων, σε ορισμένους υπαλλήλους που κατέχουν στον πυρηνικό τομέα θέση για την οποία απαιτούνται επιστημονικά ή τεχνικά προσόντα δεν εφαρμόζεται η διάταξη του άρθρου 45, παράγραφος 2, του Κανονισμού σύμφωνα με την οποία η μετάβαση υπαλλήλου σε ανώτερη κατηγορία δύναται να γίνει μόνο μετά από διαγωνισμό. Κατά τον κρίσιμο χρόνο για τις υπό εξέταση υποθέσεις, η Επιτροπή δημοσίευσε στις «Διοικητικές Πληροφορίες» αριθ. 220 της 20ής Δεκεμβρίου 1978 τις «προκαταρκτικές διαδικασίες για τις αποφάσεις περί μετάβασης από την κατηγορία Β στην κατηγορία Α των υπαλλήλων του επιστημονικού και τεχνικού κλάδου» («οι Πληροφορίες»).

1 — Μετάφραση από τα αγγλικά.

Η ανακοίνωση καλούσε τους υπαλλήλους αυτούς με βαθμό, αρχαιότητα και πείρα που όριζε το τμήμα ΙΙ της ανακοίνωσης, να υποβάλουν αίτηση για αλλαγή κατηγορίας σύμφωνα με τις εν λόγω διαδικασίες, σκοπός της οποίας ήταν «να παρασχεθεί η δυνατότητα να εκτιμηθούν οι ικανότητες των υπαλλήλων της κατηγορίας Β του επιστημονικού και τεχνικού κλάδου να ασκήσουν καθήκοντα της κατηγορίας Α ... προκειμένου να μεταβούν στην κατηγορία αυτή». Τονίστηκε ότι στόχος των διαδικασιών ήταν «να εξασφαλιστεί το βάσιμο των αποφάσεων περί μετάβασης από κατηγορία σε κατηγορία».

Προκειμένου να συνταχθεί πίνακας των υπαλλήλων κατηγορίας Β που είχαν τα προσόντα για αλλαγή κατηγορίας, συστήθηκε ad hoc επιτροπή. Η επιτροπή αυτή έπρεπε να εξετάσει το φάκελο της αίτησης ψκάθε υποψηφίου. Πτυχιούχοι με κατάλληλη πείρα αναγνωρίζονταν ότι είχαν τα προσόντα για αλλαγή κατηγορίας μετά από εξακρίβωση των πτυχίων τους και «συνέντευξη με την επιτροπή για να εκτιμήσει το πεδίο των γνώσεών τους» (ΙΙΙ, 2 δ)· οι μη πτυχιούχοι, μετά από μια πρώτη εξέταση, είχαν την υποχρέωση να υποβάλουν μια εργασία επί της οποίας θα εξετάζονταν προκειμένου να εκτιμηθεί το επίπεδο γνώσεών τους και να παρασχεθεί η δυνατότητα στην Επιτροπή να αξιολογήσει κατά πόσο οι υποψήφιοι είναι ικανοί να ασκήσουν καθήκοντα κατηγορίας Α (ΙΙΙ, 2 α και γ).

Μετά το πέρας των εργασιών της «η επιτροπή υποβάλλει στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή αιτιολογημένη έκθεση με τον πίνακα των υποψηφίων του έχουν κριθεί ικανοί να ασκήσουν καθήκοντα κατηγορίας Α, υποδεικνύοντας τους τομείς ειδικότητας κάθε υποψηφίου» (ΙΙΙ, 2 ε).

Άμεση αλλαγή κατηγορίας δεν ήταν δυνατό να προσδοκούν όλοι οι υποψήφιοι που συγκέντρωναν το προσόντα εφόσον η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή θα λάμβανε τις σχετικές αποφάσεις ανάλογα με τις ανάγκες της υπηρεσίας και τις δυνατότητες του προϋπολογισμού.

Όταν δημοσιεύτηκε η ανακοίνωση αυτή, οι τέσσερις προσφεύγοντες στις υπό κρίση υποθέσεις ήσαν βελγικής ιθαγένειας υπάλληλοι κατηγορίας Β και εργάζονταν στην Ispra. Ο καθένας τους είναι κάτοχος βελγικού πτυχίου τεχνικού μηχανικού το οποίο, σύμφωνα με τη βελγική νομοθεσία, είναι ισότιμο με πανεπιστημιακό πτυχίο. Εντούτοις, κατά τα φαινόμενα, υποχρεώθηκαν να υποβάλουν στην επιτροπή γραπτή εργασία.

Μετά την εξέταση των αιτήσεων η Επιτροπή συνέταξε δυο πίνακες με τους επιτυχόντες υποψήφιους που δημοσιεύτηκαν στις «Διοικητικές Πληροφορίες» αριθ. 281 της 10ης Ιουνίου 1980. Στον πρώτο πίνακα, με το χαρακτηρισμό «πρώτη επιλογή», τα ονόματα των υπαλλήλων αναφέρονταν κατ' αλφαβητική σειρά, ενώ στο δεύτερο πίνακα, με το χαρακτηρισμό «δεύτερη επιλογή», κατά σειρά επιτυχίας. Σε αμφότερους τους πίνακες προσδιοριζόταν ο τομέας ειδίκευσης κάθε υπαλλήλου. Κανένας από τους τέσσερις προσφεύγοντες δεν περιλαμβανόταν στον ένα ή τον άλλο πίνακα. Με επιστολή, που κατά τα φαινόμενα απεστάλη στις 9 Ιουνίου 1980 και σε μια περίπτωση χωρίς ημερομηνία, τους γνωστοποιήθηκε ότι η επιτροπή η «επιφορτισμένη να εκτιμήσει τις ικανότητες των υπαλ-

λήλων κατηγορίας Β να ασκήσουν καθήκοντα κατηγορίας Α» δεν ήταν σε θέση να τους περιλάβει στον πίνακα και ότι θα μπορούσαν να βελτιώσουν τα προσόντα τους προκειμένου να συμμετάσχουν σε προσεχή διαδικασία.

Στις υποθέσεις 80-83/81, συνεπώς, οι υπάλληλοι αυτοί προσέβαλαν το κύρος της απόφασης με την οποία η ad hoc επιτροπή δεν τους περιέλαβε στον πίνακα των υποψηφίων που επιλέχτηκαν· αίτημά τους είναι η ακύρωση της απόφασης αυτής. Πριν κατατεθεί το υπόμνημα αντικρούσεως στις υποθέσεις αυτές, με έγγραφο της 24ης Σεπτεμβρίου 1981 ο γενικός διευθυντής προσωπικού τους πληροφόρησε ότι μετά από επανεξέταση η επιτροπή αποφάσισε ότι συγκέντρωναν τα προσόντα για αλλαγή κατηγορίας, παρ' όλο που κατά τη συνέντευξη με τους υποψηφίους η επιτροπή δεν ήταν σε θέση να προσδιορίσει τους τομείς ειδίκευσης στους οποίους θα μπορούσαν να ασκήσουν επί του παρόντος καθήκοντα κατηγορίας Α στο επίπεδο ικανότητας που απαιτούν οι υπηρεσίες της Επιτροπής. Στις Διοικητικές Πληροφορίες αριθ. 339 της 16ης Οκτωβρίου 1981, η Επιτροπή δημοσίευσε προσθήκη (addendum) η οποία περιείχε έναν ακόμη πίνακα υπαλλήλων που συγκέντρωναν τα προσόντα για αλλαγή κατηγορίας, στον οποίο περιλαμβάνονταν όλοι οι προσφεύγοντες. Ο πίνακας δεν ανέφερε οιοδήποτε τομέα ειδίκευσης αλλά ότι «προστέθηκαν στον πίνακα των υπαλλήλων ... που κρίθηκαν ικανοί για μετάβαση από την κατηγορία Β στην κατηγορία Α (Διοικητικές Πληροφορίες αριθ. 281 της 10. 6. 1980)». Με βάση τα πραγματικά αυτά περιστατικά νομίζω ότι παρέλκει η έκδοση δικαστικής απόφασης επί της πρώτης ομάδας προσφυγών, πλην του ότι η Επιτροπή, κατά την άποψή μου, οφείλει να καταβάλει τα δικαστικά έξοδα στις δίκες αυτές, οι οποίες υπό το φως των όσων επακολούθησαν ήσαν σαφώς δικαιολογημένες.

Οι προσφεύγοντες εντούτοις δεν ικανοποιήθηκαν σε δυο καίρια σημεία με τις διαδικασίες που επακολούθησαν όσον αφορά τη δεύτερη αυτή απόφαση της επιτροπής. Η προσθήκη δεν προσδιόρισε τον τομέα ειδίκευσής τους, ούτε καθόριζε κατά πόσο οι υποψήφιοι εμπίπτουν στον πρώτο ή τον δεύτερο πίνακα. Μετά από απόρριψη ένστασής τους βάσει του άρθρου 90 του Κανονισμού, προκάλεσαν νέες δίκες με τις προσφυγές στις υποθέσεις 182-185/82 της 19ης Ιουλίου 1982.

Την 1η Ιανουαρίου 1984 ο προσφεύγων στην υπόθεση 183/82 De Blust προήχθη στην κατηγορία Α και ζήτησε επομένως να διαγραφεί η υπόθεσή του πλην του κεφαλαίου των δικαστικών εξόδων.

Οι πρώτοι δυο λόγοι των υπόλοιπων τριών προσφυγών αφορούν τον μη προσδιορισμό τομέα ειδίκευσης. Ζητείται η ακύρωση τόσο της απόφασης της επιτροπής ad hoc που δεν αναφέρει τομέα ειδίκευση, όσο και της απόφασης της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής που την υιοθέτησε με έγγραφο της 24ης Σεπτεμβρίου 1981. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι υποχρέωση της επιτροπής ad hoc ήταν να προσδιορίσει τον τομέα αυτό και υποχρέωση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής να βεβαιωθεί για τον προσδιορισμό αυτό και ότι η παράλειψη αυτή προκαλεί ζημία στους προσφεύγοντες. Η απάντηση της Επιτροπής είναι περιληπτικά ότι η επιτροπή ad hoc διέθετε διακριτική ευχέρεια για την ανεύρεση τομέα ειδίκευσης και ότι αν δεν ήταν σε θέση να τον ανεύρει δεν υπήρχε ανάγκη να προσδιορίσει έναν τομέα. Αν πράγματι η επιτροπή ad hoc δεν βεβαιωθεί ότι οι υποψήφιοι είναι ικανοί να ασκήσουν σε οιοδήποτε τομέα καθήκοντα κατηγορίας Α (ενδεχόμενο το οποίο φαίνεται να αντιμετωπίζεται εν προκειμένω) τότε δεν μπορεί να προσδιοριστεί κανένας τομέας.

Επιπλέον, υποστηρίζεται ότι η εξουσία για τους διορισμούς παραμένει στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή η οποία κατέχει τον πλήρη φάκελο του υποψηφίου. Η απόφαση που πρέπει να ληφθεί όσον αφορά αίτηση υποψηφίου για συγκεκριμένη θέση στηρίζεται στο φάκελο αυτό έτσι ώστε η απλή ένδειξη του τομέα στον οποίο έχει εργαστεί ο υποψήφιος δεν αποτελεί επιβοηθητικό στοιχείο. Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν μπορούσε εν πάση περιπτώσει να επανορθώσει ό,τι παρέλειψε να πράξει η επιτροπή ad hoc.

Οι διαδικασίες αυτές είναι δεσμευτικές για τους υποψηφίους· κατά την άποψή μου, παρ' όλο που θεσπίστηκαν ως εσωτερικό διοικητικό μέτρο, δεσμεύουν επίσης την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή. Δεν μπορούν να θεωρηθούν ως νομικά ανίσχυρες και οι υποψήφιοι δικαιούνται να προσδοκούν ότι οι διαδικασίες θα τηρηθούν (υπόθεση 282/81, Ragusa κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1245, σκέψη 18).

Κατά την άποψή μου τα καθήκοντα της επιτροπής ad hoc περιγράφονται σαφώς στο τμήμα III, 2 δ της ανακοίνωσης. Αν η επιτροπή αυτή κρίνει ότι ένας υποψήφιος είναι ικανός να επιτελέσει καθήκοντα κατηγορίας Α, πρέπει να προχωρήσει και να υποδείξει τους τομείς στους οποίους κρίνεται ότι έχει ειδικές γνώσεις. Απαιτείται συνέντευξη με τον υποψήφιο με σκοπό ακριβώς να εκτιμηθούν οι ειδικές του γνώσεις (III, 2 δ). Μόνο αν προηγηθεί συνέντευξη με τον υποψήφιο η επιτροπή επιτυγχάνει τους σκοπούς της διαδικασίας να παράσχει τα μέσα για να κριθεί η ικανότητα των υπαλλήλων κατηγορίας Β να επιτελέσουν καθήκοντα κατηγορίας Α. Το γεγονός ότι η επιτροπή κρίνει έναν υποψήφιο ικανό για καθήκοντα κατηγορίας Α πρέπει να έχει την έννοια ότι έχει βεβαιωθεί ότι είναι σε θέση να εκτελέσει τέτοια καθήκοντα σε ορισμένους τομείς· το έργο της επιτροπής δεν είναι να τον κρίνει ικανό να εκτελέσει καθήκοντα κατηγορίας Α in abstracto. Αν τον κρίνει ικανό να εκτελέσει καθήκοντα κατηγορίας Α, η επιτροπή δεν έχει καμιά διακριτική ευχέρεια ως προς τον προσδιορισμό του τομέα της ειδίκευσής του.

Στο μέτρο που η επιτροπή παρέλειψε τον προσδιορισμό αυτό, υπέπεσε σε παράβαση· η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή όφειλε να την υποχρεώσει σχετικά και να μη δημοσιεύσει τον πίνακα χωρίς να προσδιορίζεται ο τομέας ειδίκευσης.

Στη συνέχεια υποστηρίζεται ότι η επιτροπή ad hoc και η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή υπέπεσαν σε παράβαση καθόσο παρέλειψαν να διευκρινίσουν κατά πόσο οι υποψήφιοι ήσαν στην πρώτη ομάδα ή στη δεύτερη του αρχικού πίνακα που περιείχαν οι Διοικητικές Πληροφορίες αριθ. 281.

Θα μπορούσα να υποθέσω, χωρίς να είμαι πεπεισμένος, ότι η επιτροπή ad hoc ήταν ελεύθερη να τοποθετήσει τους υποψηφίους που επέτυχαν αρχικά σε δυο πίνακες, ένα πίνακα κατ' αλφαβητική σειρά (που θα μπορούσε να περιλαμβάνει τους καλύτερους από τους υποψηφίους οι οποίοι ήσαν περίπου ισάξιοι) και έναν άλλο πίνακα κατά σειρά επιτυχίας, παρόλο που θεωρώ ότι θα έπρεπε να έχει προσδιορίσει το κριτήριο διάκρισης ανάμεσα στους δυο πίνακες. Αν όμως η επιτροπή ενεργήσει με τον τρόπο αυτό και η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή εκδώσει τους δυο αυτούς πίνακες, τότε, αν υποτεθεί ότι και άλλοι υποψήφιοι πρέπει να «προστεθούν στον πίνακα» της αρχικής ανακοίνωσης αριθ. 281, πρέπει να προσδιοριστεί σε ποιο από τα δυο μέρη του πίνακα εντάσσονται οι νέοι υποψήφιοι, εν πάση περιπτώσει εφόσον αμφότεροι οι πίνακες υπάρχουν ακόμη. Ειδάλλως η προσθήκη στον πίνακα δίνει την εντύπωση ότι πρόκειται για τρίτο πίνακα, ίσως υποδεέστερο, και είναι δυνατόν να αδικούνται υποψήφιοι του

πίνακα αυτού που θα έπρεπε να είχαν περιληφθεί στον πρώτο από τους αρχικούς πίνακες. Αν οι υποψήφιοι στο δεύτερο πίνακα αναφέρονται κατά σειρά επιτυχίας, οι υποψήφιοι που έχουν «προστεθεί» στο δεύτερο αυτό πίνακα δικαιούνται και αυτοί να τοποθετηθούν κατά σειρά επιτυχίας. Στην προκειμένη υπόθεση ένα όνομα υποψηφίου απέμεινε στον πρώτο πίνακα (χωρις να έχει αλλάξει κατηγορία) μέχρι τις 24 Σεπτεμβρίου (ή 16 Οκτωβρίου) 1981 και από το δεύτερο πίνακα κανείς δεν έχει αλλάξει κατηγορία. Έτσι υπήρχαν ακόμη δυο πίνακες και η επιτροπή ad hoc όφειλε να διευκρινίσει σε ποιο πίνακα εντασσόταν κάθε υποψήφιος, και σε περίπτωση που ήταν στο δεύτερο πίνακα σε ποια σειρά.

Δέχομαι τα επιχειρήματα της Επιτροπής ότι εν κατακλείδι εναπόκειται στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή να αποφασίσει πόσοι μπορούν να αλλάξουν κατηγορία ανάλογα με τις κενές θέσεις και τις δυνατότητες του προϋπολογισμού: και ότιν αρμόδια για τους διορισμούς αρχή έχει τη διακριτική ευχέρεια να επιλέξει τον καλύτερο υποψήφιο για κάθε κενή θέση. Είναι επίσης βέβαιο ότι οι υποψήφιοι δεν διορίστηκαν πράγματι κατά τη σειρά της επιτυχίας του δεύτερου πίνακα και ότι ένας υποψήφιος του δεύτερου πίνακα και ένας της προσθήκης άλλαξαν κατηγορία πριν από έναν άλλο υποψήφιο του πρώτου πίνακα.

Θεωρώ εντούτοις ότι εφόσον οι διαδικασίες δεν τηρήθηκαν δεόντως από δυο απόψεις, συνάγεται το συμπέρασμα ότι οι υποψήφιοι βρίσκονται πιθανόν σε μειονεκτική θέση (α) αν δεν προσδιορίζεται κανένας τομέας ειδίκευσης (εφόσον το πόρισμα της επιτροπής ad hoc ως προς τον τομέα ειδίκευσής του αποσκοπούσε σαφώς να αποτελέσει βάση της απόφασης για αλλαγή κατηγορίας) και (β) αν οι συμπληρωματικοί υποψήφιοι απλώς περιλήφθηκαν σε αλφαβητικό πίνακα μεταξύ τους χωρίς να αναφέρεται η σχέση τους με τους υποψήφιους του αρχικού πίνακα.

Πρέπει να σημειωθεί ότι όλοι οι 15 υπάλληλοι της πρώτης ομάδας έχουν αλλάξει κατηγορία· 7 από 8 της δεύτερης ομάδας έχουν αλλάξει κατηγορία. Από αυτούς τους 22 υπαλλήλους, οι 8 άλλαξαν κατηγορία μετά τη δημοσίευση του πρόσθετου πίνακα ενώ μόνο 2 από τους υποψηφίους του πρόσθετου πίνακα, συμπεριλαμβανομένου του De Blust, έχουν αλλάξει κατηγορία.

Εφόσον αποδεικνύεται ότι οι διαδικασίες δεν εκτελέστηκαν προσηκόντως, αυτά τα πραγματικά περιστατικά είναι αρκετά ήδη, κατά την άποψή μου, έτσι ώστε η Επιτροπή να φέρει το βάρος της αποδείξεως ότι δεν υπήρχε κανένα δυσμενές αποτέλεσμα για τους υποψηφίους του πρόσθετου πίνακα. Και αν ακόμη γίνει δεκτό ότι οι αλλαγές κατηγορίες εξαρτώνται από τις κενές θέσεις σε συγκεκριμένους τομείς και από τις δυνατότητες του προϋπολογισμού, δεν έχω πεισθεί ότι από τα πραγματικά περιστατικά η Επιτροπή απαλλάσσεται από το βάρος αυτό.

Με τον τέταρτο και τελευταίο λόγο οι προσφεύγοντες προσβάλλουν την απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής να μην ανακαλέσει όλες τις προαγωγές βάσει των πινάκων που δημοσιεύτηκαν στις Διοικητικές Πληροφορίες αριθ. 281 της 10ης Ιουνίου 1980. Ζητούν επομένως όλες οι προαγωγές αυτές να ακυρωθούν. Το αίτημα αυτό φαίνεται δυσανάλογο προς το έννομο συμφέρον των προσφευγόντων. Θα τύχουν επαρκούς προστασίας αν η απόφαση της ad hoc επιτροπής και της αρμό-

διας για τους διορισμούς αρχής, στο μέτρο που φέρουν ελάττωμα, κηρυχθούν άκυρες κατά νόμο όσον αφορά τους προσφεύγοντες. Επίρρωση της άποψής μου αυτής αποτελεί η σκέψη 35 της απόφασης στις υποθέσεις 4, 19 και 28/78, Salerno κατά Επιτροπής, ECR 1978, σ. 2403. Στην περίπτωση αυτή ακυρώθηκε η απόφαση της εξεταστικής επιτροπής να μη κάνει δεκτούς τους προσφεύγοντες σε διαγωνισμό, το Δικαστήριο όμως αρνήθηκε να εξαφανίσει τα αποτελέσματα του διαγωνισμού αυτού ή να ακυρώσει τους διορισμούς που έγιναν βάσει του διαγωνισμού αυτού.

Όσον αφορά τον De Blust, νομίζω ότι το Δικαστήριο δεν πρέπει να εξετάσει την προσφυγή του πλην του ότι, κατά την άποψή μου, η Επιτροπή πρέπει να καταβάλει τα δικαστικά έξοδα.

Ως προς τις προσφυγές 182, 184 και 185/82, προτείνω οι αποφάσεις της ad hoc επιτροπής και της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, οι οποίες αφορούν τους προσφεύγοντες, φέρουν ουσιαστικές πλημμέλειες καθόσο παρέλειψαν να προσδιορίσουν τους τομείς ειδίκευσης των υποφηφίων και παρέλειψαν να ορίσουν σε ποιο πίνακα, και αν πρόκειται για το δεύτερο πίνακα σε ποια θέση του πίνακα αυτού, έπρεπε να τοποθετηθεί καθένας από τους προσφεύγοντες.

Προτείνω να αποδοθούν τα δικαστικά έξοδα στους προσφεύγοντες όχι μόνο στις υποθέσεις 80-83/81 αλλά επίσης στις υποθέσεις 182-185/82.